

lucht

ik ging naar de bioscoop
om kaartjes te kopen
door het glas de metalige stem
van de cassière
die herhaalde wat ik zei.

koude voordringkinderen
wilden de middagvoorstelling zien
en duwden mijn handen weg
struikelend viel ik bijna van de trap
en propte alles los in mijn binnenzak.

ik ging naar een vriend
die vond wat ik schreef maar waardeloos
ik at met een vriendin
die vond wat ik deed verkeerd
en ik ging naar huis.

de lucht in mijn banden droeg mij
de lucht om me heen was snijdend koud
en ik dacht
misschien heb ik wel nooit iemand bemind
ik denk dat dat het is.

singels

je bent niet echt anders
alleen je ritme is anders gepiekt
dan het hunne

je begrip is anders gepunt
en niet zo topzwaar

jij vindt een briefje van 25 en een vijfje
iets héél anders dan drie tientjes

misschien herinner je je zacht
hoe je vroeger je hand hief
bij muziek die je herkende

over idyllische singels
met bomen verspringend zonlicht
slenter je intens
een fietser fietst rakelings langs je
in een andere tijdswaarneming.

Westerduyn

trillende oorkapjes op
vormt zich in mijn schedel
de idylle Westerduyn
hardnekkig standhoudend.

een klap dringt door van buiten
ik weet dat binnen seconden
alles inelkaar zal storten
met geschreeuw en remsporen.

maar ik wil in Westerduyn leven
of helemaal niet.

geen tijd meer

zonder inleiding zonder opmaat
moet ik na verloren jaren
de nachten met meisjes inhalen
er is geen tijd meer voor zacht strelen
zomerregen en zomervriendin.

jij bent vanavond mijn gast
je lacht in mijn hoofd
je bril flonkert
zeg, vertel me eens hoe het moet.

we lachen bezatten ons
om mensen in fauteuils
met dubbeltjes in hun oren
en het lichtpuntje dat er altijd is
het lichtpuntje van verder leven.

ze zeiden dat het er ook voor jou was
maar jij nam je eigen besluit
geen tijd meer voor zacht strelen
voor zomerregen en zomervriendin.

only two can play

ik was zo onrustig op maandag
maar ik werd gekalmeerd
toen je iets liefs tegen me zei,
ik was niet gewend aan intiem
ik dacht hoe het zou zijn
de nacht met jou door te brengen
je een klein beetje aan te raken
en weg te zinken.

op dinsdag miste ik je rust en onrust zo
ik keek rond in een lichtluchtflat
uit over kraakpanden,
ik draaide me om en zei
iets over zelfmoord
denkend aan wat ik niet had
toen de deur dicht schoof
en ik tergend langzaam zakte.

en toen was het woensdag
en ik had nog geen woorden gevonden
voor wat ik met je zou willen.

achttien graden

het wordt nooit echt donker
achttien graden
de hemel is rood
jij bent niet in de stad

I want you

ik moet je vergeten
zeggen de kinderen op straat
de melkboer met z'n bel
en de claxon van de buurman

maar de muziek in m'n hoofd
houdt niet op te dreinen
uit het onbewuste diepe
en de versterker is het met me eens.

Chomsky

vandaag speel ik een pingpongspel
met de werkelijkheid
uit bed en kledderig studeren
zij springt steeds in mijn hoofd
en wil er niet meer uit
de meest complete vrouw
ik ben verliefd
en nu 's niet op jou.

de regen ruist, de alcohol bonkt
en er wordt thee gezet
Chomsky spreekt me vermanend toe
maar ik schrijf toch haar naam
en weef een theorie
rond de complete vrouw
ik ben verliefd
en nu 's niet op jou.

mijn vriend gaat weer studeren,
hij is het nietsdoen zat
en ik zal hem helpen
ik heb het beloofd
maar dat was ondoordacht
want ik denk maar aan die vrouw
ik ben verliefd
en nu 's niet op jou.

nog geen duizend doden

nog geen duizend doden
heb ik al uitgerekend
voor ik het kan verhinderen:
nog geen duizend doden!
en thatcher wordt toegejuicht.

een prop reclaimedrukwerk
vanwaaraf een bolle tros-kop
mij nietszeggend toegrijnst
valt met een klap op de mat.

en thatcher wordt toegejuicht
hoewel ze er bijna duizend
op haar geweten heeft.

terug naar moeder kan niet meer

ik zie je, lief in het grijs
en ik schrik toch nog even
van de menigte buiten en je lege gezicht
het totale ontbreken van glans in je haar
de rafeligheid van je kleren
en als ik je hand wil pakken
van de ruwe bobbelige huid
tot ik met een schreeuw
dwars in/half uit m'n bed tot mezelf kom.

terug naar moeder kan niet meer
naar de oude vertrouwde vertrekken
en m'n vriend zegt dat er een meisje is
waarmee hij tegenwoordig vaak koffie drinkt
ik weet precies wat hij bedoelt
maar ik wil het niet, wil het niet weten.

kon ik maar terugdraaien
de charme weervinden
weer ontroerd raken van muziek
ontsnappen aan dit doodse
waar alle aardigheid al eeuwen af is
en weer naar jou, om thee te drinken
en te geloven dat je om me geeft.

N12899

het oude eerbiedwaardige ooit rebelse dagblad
vertelt van doden waarom we moeten huilen
en miljonairs die geld gebruiken als middel
om nog meer miljoenen te vergaren.
dronken politici brallen en schrijven
verbrijzelen alles wat ze in handen komt.
auto's knallen op bomen en botsen op elkaar,
door de gladheid tientallen doden.
de arme moeder met haar 3-jarig kind
tornt zuchtend tegen de ijzige storm op
de fietstassen vol met de karige koopjes
van de schreeuwende letters van de supermarkt
uit het huis-aan-huis-blad.
vanuit de flat lijkt de stad
een treurige collectie lichtvlekken
de regen vlaagt strepen over haar raam.
ze kookt, maar haar hoofd is er niet bij.
ergens moet iets essentieels zijn misgegaan
maar ze kan niet bedenken wat.
wat had ze zich vroeger voorgesteld
hoe haar leven eruit zou zien?
wil ze 't nog weten of heeft ze 't verdrongen?
wat moet de volgende stap zijn in zo'n wereld?
dezelfde regen lekt door het dak
van een droevige 'einzalgänger' of 'loner'
(zo noemden ze Hölderlin en Dylan)
die om zichzelf te troosten hardop zegt
dat hij een volkomen unieke en zeer persoonlijke poëzie schrijft.
hij heeft wel eens aan zelfmoord gedacht,
vanmorgen nog, in de tentamenzaal, even.
ook zij, maar zij heeft de gedachte verworpen.
ze is rustig aan tafel gaan zitten
en heeft pen en papier genomen,
zelf verbijsterd over haar moedig gedrag.
het kind ligt in bed, ze kan rustig schrijven
en naar waarheid, dat ze eenzaam is.
de einzalgänger-loner leest wat ze heeft geschreven
als hij toevallig een krant koopt voor de recensies.
hij kan niet slapen die nacht, hij draait
en woelt en merkt dat hij nog iets moet.
de dag is niet af, er moet nog wat gebeuren.
in het holst van de nacht, half in zijn kleren
knipt hij het licht aan en schrijft.

hij is als de dood dat de volgende ochtend
alles veranderd zal zijn door het nuchter,
maar als in trance neemt hij de envelop
en zweeft naar de bus. als hij 'm loslaat
en de brief ritselend valt, is hij niet eens geschokt
(zo van 'nu kun je niet meer terug').
het verbaast hem, hij kent zichzelf niet
maar hij bewaart zijn kalmte en doet zijn werk.
het lijkt haast wel of ze voorbestemd waren
voor dit moment in deze wereld van alle werelden,
waarin alles zo slecht is en de kranten zo lelijk,
waarin de stormwind arme jonge moeders
nog eenzamer maakt en einzelgängers en loners.

sommige mensen hebben makkelijk praten

sommige mensen hebben makkelijk praten
tussen vrienden die net zo denken als zij.
je gevoelens op iemand projecteren is verkeerd,
je moet proberen zélf iemand te zijn,
dat zeggen ze, schrijven ze, denken ze.
maar zouden ze weten van het sluipend verval?
van onbezorgde vrolijke jaren
van school en studie, vriendje, vriendinnetje,
knusse avonden op kleine kamertjes,
van dat leven en het volwassen-zijn later?
hoe de zorgeloosheid samen met je vrienden
heel langzaam, beetje bij beetje verdwijnt?
hoe je vertrouwde omgeving je stiekem
stukje voor stukje wordt afgepakt
tot je plotseling verbijsterd met lege handen
in een flat in een nieuwbouwwijk staat?

het oude adres

het meisje zal ik nooit weervinden
want ze is een vrouw geworden.
door al het wachten zijn de jaren verstreken.

ze is verhuisd zonder bericht te sturen.
ze heeft een draai aan haar leven gegeven
zonder mij mee te laten draaien.

ze zal wel gelukkig zijn
en het boek dat ik nog van haar heb
heeft ze daarbij niet nodig.

zachtjes herhaal ik op ritme
het oude adres en het nummer
waar ik vroeg of zij 'er ook was'.

Karen/carin'

hij zette bedachtzaam zijn fez af
en vroeg 'hoor ik het goed?
is Karen dood?'

hij herinnerde zich
vóór hij zich herinnerde
dat hij zich zoiets niet wílde herinneren

van alles over meisjes
die een hekel aan Karen hadden
en Kerstavonden met Karen

en ook dat ze eens gezegd had
dat het niemand wat kon schelen
of zij leefde of niet.

dertienregelig gedicht

in de trein
door donker Nederland waar het stormt
de kleur van mijn hart is zwart

ik schrik wakker
uit een droom die geen droom was

ik moet ruzie maken
omdat ik gelijk heb

ze zien me niet
besluiten om niet te wachten
de deur niet open te houden
ze kijken niet glimlachend om

niet naar mij
niet naar mij

und rührten in ihren Tassen

de zon schijnt
door het open raam

je stereo speelt zacht
je ziet er goed uit
gezond en fleurig
in je blokjestrui

je dubbele bed
net gemaakt
toon je vol trots

degelijk timmerwerk –
ziet er goed uit

we roeren in onze koffie
en ik denk
heb ik iets gemist?

zuurstof

stappend, deinend, verend
over gele en rode
klinkers en medeklinkers

genadeloos scherp
springt hun patroon in mijn oog

zo tevreden
alsof op de grens
van twee tijdperken

de zon schijnt
het is koud
ik adem de zuurstof

in.

en de wind rukt aan mijn raam

het noodlot nadert met zekere tred
onhoorbaar voor anderen vederlicht
maar onafwendbaar mijn deur

met de afvalbak vol proppen
van vergeten geweeklaag
en de stoffer en zeem van alledag

goedemorgen, zegt een mond mij
scheef in mijn stoel en niet meer lezend
en de wind rukt aan mijn raam

het huis

het koffiedik groet het maandverband
– toevallige burens in de vuilniszak –
niet uit diepere overtuiging,
maar binnenkort staan ze samen op de stoep
en zo iets scheidt een band.

buiten regent het
maar het dak beschermt het bed
de druppels liggen op de pannen
het huis voelt zich rustig en warm
als een handdoek op de kachel.

er drupt water uit een buis
die eigenlijk gerepareerd moet
en het aanrecht torst de vaat
van een heel weekend vrolijkheid;
een dweil hangt over een emmer.